

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7142/2562

พนักงานอัยการจังหวัดตราดผู้ร้อง นางสาว ข. กับพวกผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 286, ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 12, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 284, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 318, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. 2559 มาตรา 13, ป.วิ.อ. มาตรา 195

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารเป็นความผิดนับแต่จำเลยทั้งสองกับพวกเริ่มพรากผู้เสียหายที่ 1 ขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 อยู่นอกราชอาณาจักร และเป็นความผิดต่อเนื่องติดต่อกันตลอดมาในท้องที่ต่าง ๆ หลายท้องที่ตลอดเวลาที่จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันพาผู้เสียหายที่ 1 เข้ามาในราชอาณาจักรและหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายที่ 1 ไว้เพื่อการค้าประเวณีที่จังหวัดตราด ถือได้ว่าความผิดดังกล่าวเป็นความผิดต่อเนื่องเกิดขึ้นหลายท้องที่ทั้งนอกราชอาณาจักรและในราชอาณาจักร โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องตามมาตรา 5 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ความผิดฐานพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารตาม ป.อ. มาตรา 283 ทวิ วรรคแรก (เดิม) และฐานพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวงขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ตามมาตรา 284 วรรคแรก (เดิม) ต้องเป็นการกระทำความผิดของตนเองหรือผู้ร่วมกระทำความผิดกับตน เมื่อจำเลยทั้งสองร่วมกันเป็นธุระจัดหาและพาผู้เสียหายที่ 1 ไปเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี อันเป็นการกระทำความผิดของผู้อื่น มิใช่เพื่อสนองความใคร่ของจำเลยทั้งสองกับพวก การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่มีความผิดสองฐานนี้ ความผิดฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี กับความผิดฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณี เมื่อจำเลยทั้งสองเป็นเจ้าของ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณีและดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีของจำเลยทั้งสองนั้นเอง จึงเป็นการกระทำความผิดเดียวกันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น มี พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 แก้ไขอัตราโทษตาม ป.อ. มาตรา 286 วรรคแรก และมาตรา 318 วรรคสาม แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสอง จึงต้องใช้กฎหมายเดิมในขณะที่ยังจำเลยทั้งสองกระทำความผิด แต่ต่อมาในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา มี พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ให้ยกเลิกความในมาตรา 286 ซึ่งกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การกระทำความผิดตามฟ้องเป็นความผิดอยู่ แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณเฉพาะในส่วนโทษจำคุก

จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา 3

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 4, 9, 11, 12 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 282, 283 ทวิ, 284, 286, 309, 310, 318 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่เมื่อสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้ว จำเลยทั้งสองกลับให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง (ที่ถูก มาตรา 282 วรรคสอง (เดิม)), 283 ทวิ วรรคแรก (ที่ถูก มาตรา 283 ทวิ วรรคแรก (เดิม)), 284 วรรคแรก (ที่ถูก มาตรา 284 วรรคแรก (เดิม)), 286 วรรคแรก (ที่ถูก มาตรา 286 วรรคแรก (เดิม)), 309 วรรคแรก (ที่ถูก มาตรา 309 วรรคแรก (เดิม)), มาตรา 310 วรรคแรก (ที่ถูก มาตรา 310 วรรคแรก (เดิม)), 318 วรรคสาม (ที่ถูก มาตรา 318 วรรคสาม (เดิม)) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสอง และวรรคสี่, 11 วรรคสอง, 12 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (ที่ถูก มาตรา 6 (2)), 9 วรรคหนึ่ง (ที่ถูก มาตรา 9 วรรคหนึ่งและวรรคสอง), 10 วรรคหนึ่ง, 52 วรรคสอง (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย จำคุกคนละ 3 ปี ฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยแสวงหาประโยชน์ที่มีขอบจากการค้าประเวณีของบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ฐานร่วมกัน เป็นบุคคลอายุกว่าสิบหกปีดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของผู้ค้าประเวณี ฐานร่วมกัน เป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือ สถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ซึ่งมี บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ฐานร่วมกันเพื่อสนอง ความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อการอนาจาร ฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร ฐานร่วมกันพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวง ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่น ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำการด้วยประการใด ๆ ให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ ในร่างกาย ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปโดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ๆ เพื่อให้ บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีกระทำความผิดฐานค้าประเวณี ฐานร่วมกัน หน่วงเหนี่ยวหรือกักขัง หรือกระทำการด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือ ทำร้ายร่างกาย หรือชูเชิญด้วยประการใด ๆว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้น กระทำการค้าประเวณี ฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปค้ามนุษย์โดยการแสวงหาประโยชน์ โดยมีขอบจากการค้าประเวณีของบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี จำเลยทั้งสอง กระทำไปโดยมีเจตนาเดียวเพื่อให้ผู้เสียหายที่ 1 ทำการค้าประเวณี ไม่สามารถแยกเจตนาออก

จากกันได้ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 10 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์ คงจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน และฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ คงจำคุกคนละ 5 ปี รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 6 ปี 6 เดือน ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 100,000 บาท ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 13 วรรคสอง โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ว่า จะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 12 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ความผิดฐานร่วมกันสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี ฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่จากรายได้จากการการค้าประเวณี และฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ลงโทษฐานร่วมกันสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ให้จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี ให้จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 5 ปี ฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่จากรายได้จากการการค้าประเวณี ให้จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 7 ปี รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 15 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง คงจำคุกฐานร่วมกันสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์คนละ 1 ปี 6 เดือน ฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี คนละ 2 ปี 6 เดือน ฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่จากรายได้จากการการค้าประเวณีคนละ 3 ปี 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 6 ปี 18 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ (ที่ถูก เมื่อรวมกับโทษฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ว่า จะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณี) ที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำคุกคนละ 5 ปี แล้ว เป็นจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 11 ปี 18 เดือน ให้ยกฟ้องในความผิดฐานพรากผู้เยาว์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อหาทำไรและเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 1.1 ว่า เมื่อประมาณต้นเดือนกรกฎาคม 2559 วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ถึงวันที่ 4 สิงหาคม 2559 เวลากลางคืนหลังเที่ยง ทั้งกลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันพรากผู้เสียหายที่ 1 อายุ 16 ปีเศษ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวมีภูมิลำเนาอยู่นอกราชอาณาจักรไปเสียจากอำนาจปกครองและดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลไปทำ

การค้าประเวณี เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นและเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้จาก การค้าประเวณี อันเป็นการพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจาร โดยผู้เสียหาย ที่ 1 ไม่เต็มใจไปด้วย และได้ความจากฟ้องโจทก์ในข้ออื่นว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันพรากผู้เสียหายที่ 1 เข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อการค้าประเวณี ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร ดังกล่าวจึงเป็นความผิดนับแต่จำเลยทั้งสองกับพวกเริ่มพรากผู้เสียหายที่ 1 ตั้งแต่ประมาณ ต้นเดือนกรกฎาคม 2559 ขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 อยู่นอกราชอาณาจักร และเป็นความผิดต่อเนื่อง ติดต่อกันตลอดมาในท้องที่ต่าง ๆ หลายท้องที่ตลอดเวลาที่จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันพา ผู้เสียหายที่ 1 เข้ามาในราชอาณาจักรและหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายที่ 1 ไว้เพื่อการค้าประเวณี ตามฟ้องโจทก์ ถือได้ว่าความผิดดังกล่าวเป็นความผิดต่อเนื่องเกิดขึ้นหลายท้องที่ทั้ง นอกราชอาณาจักรและในราชอาณาจักร โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องตามมาตรา 5 แห่ง ประมวลกฎหมายอาญา ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานนี้นั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง ความผิดฐานพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปด ปีไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคแรก (เดิม) และฐานพา ผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวงขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิด คลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ตามมาตรา 284 วรรคแรก (เดิม) นั้น ต้องเป็น การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของตนเองหรือผู้ร่วมกระทำความผิดกับตน เมื่อจำเลยทั้งสอง ร่วมกันเป็นธุระจัดหาและพาผู้เสียหายที่ 1 ไปเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี อันเป็นการกระทำเพื่อ สอนองความใคร่ของผู้อื่น มิใช่เพื่อสนองความใคร่ของจำเลยทั้งสองกับพวก การกระทำของจำเลย ทั้งสองจึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา 283 ทวิ วรรคแรก (เดิม) และมาตรา 284 วรรคแรก (เดิม) ที่ ศาลล่างทั้งสองปรับบทความผิดสองฐานนี้มาจึงไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ ความผิดฐานร่วมกันเป็น เจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี กับความผิดฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณี เมื่อจำเลย ทั้งสองเป็นเจ้าของ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณีและดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากราย ได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีของจำเลยทั้งสองนั่นเอง จึงเป็นการกระทำ กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ระหว่าง พิจารณาของศาลชั้นต้น มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 แก้ไขอัตราโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 วรรคแรก และมาตรา 318 วรรคสาม แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสอง จึงต้องใช้กฎหมายเดิมในขณะ ที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิด แต่ต่อมาในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา มีพระราชบัญญัติแก้ไข เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 ให้ยกเลิกความในมาตรา 286 ซึ่งกฎหมาย ที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การกระทำความผิดตามฟ้องเป็นความผิดอยู่ แต่ กฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณเฉพาะในส่วนโทษจำคุก จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณไม่ว่าใน ทางใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พินิจฉัยแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 วรรคแรก (เดิม) และ 318 วรรคสาม (เดิม) ฐานร่วมกัน พรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันเป็น

เจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี และฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณี เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณี โดยให้ลงโทษตามมาตรา 286 วรรคแรก (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 7 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้กระหนลงกึ่งหนึ่ง ฐานร่วมกันพรากรผู้เยาว์อายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย คงจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน ฐานร่วมกันดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณี คงจำคุกคนละ 3 ปี 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 4 ปี 12 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานร่วมกันสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ และฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการการค้าประเวณี เป็นจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 10 ปี 18 เดือน ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพรากรบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ วรรคแรก และฐานพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวงขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ตามมาตรา 284 วรรคแรก นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

## องค์คณะ

สุริยง ลิ้มสิทธิรัตน์ · ธารธร ศิลปโอสธ · แก้ว เวศอุไร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7142/2562>